

Teremin: Ano. Když vylezeš na stůl, tak poznáš, jak jsi vysoko.

Goldberg: Pěkná věc. Kdyz to postavíš?

Teremin: Dnes ráno.

Goldberg: Dneska ráno? Zatímco se tisíce lidí scházely na New York Yankees, ty ses dokázal soustředit na něco takového?

Teremin: Ano.

Goldberg: Ty jsi... mimořádný člověk, Teremine.

Teremin: Jenom jsem dal dohromady pár součátek.

Goldberg: Ne, ty jsi génius. Poznal jsem to už tenkrát, v pětadvacátém v Michigové.

Teremin: Víš, že tenkrát... že to měl být náš poslední koncert?

Goldberg: Opravdu?

Teremin: Mysleli jsme, že předvedeme tereminvox na kongresu pár nadšencům a vrátíme se domů. Tím mělo všechno skončit. Ale najednou se objevíš na scéně ty a všechno dostane jiné obrátky.

Goldberg: Přišel jsem za tebou do šatny.

Teremin: Mluvil jsi slušně rusky.

Goldberg: Prodával jsem do Ruska mouku.

Teremin: Ale nikdy jsi tam nebyl.

Goldberg: Řekl jsi mi, že cestuješ ve službách elektrického proudu.

Teremin: A tys mi nabídl, že bych mohl cestovat po Evropě ve službách nové hudby. Ale to už jsem měl za sebou tři sta koncertů v Rusku.

Goldberg: To jsem tenkrát samozřejmě nevěděl.

Teremin: Víš, jaký byl můj první koncert? Ukrajina.

Podzim 1922. Měl jsem hrát na náměstí, ale ten rok přišla zima dřív, a tak se koncert konal ve skladisti v kostele. Přišli lidé z celého města.

Goldberg: Bylo to povinné.

Teremin: Někteří přišli sami od sebe. Ale bylo jasné, že všichni jsou strašně chudí. Mnozí z nich už několik dní nejedli. A v rohu stála taková tichá dvojice.

Muž a žena, vyhublí na kost, jako všichni tenkrát. Ale měl jsem dojem, že tihle dva té moji hudbě opravdu naslouchají. A komisař viděl, že se na ně dívám, a pak po koncertě mi povídá: „Ten chlap a ta ženská, co stáli v rohu... zejtra ráno je čeká provaz.“ Ptal jsem se, co ty lidi udělali a on povídá: „Snědli svoje děti.“ Takhle prostě to povídá. „Měli pět dětí

a všechny snědli. Začali od těch nejmenších. Ty starší s nima jedli ty mladší. Zítra ráno je pověsí. Měli je pověsit už dneska, ale nechtěli vám kazit koncert, Lve Sergejeviči.“

Goldberg: Jak se na to přišlo?

Teremin: Byli to věřící. Chodili ke zpovědi. Kněz je udal.

Goldberg: (připijí) Na to, aby svět, který přijde po nás, byl lepší. (Vypijí do dna. Vejdou členové Amtorgu č. 1 a č. 2.)

Amtorg 1:: Lve Sergejeviči, moc krásný koncert. Jsme na vás hrdí.

Teremin: Děkuju.

(Podají ruku i Goldbergovi.)

Amtorg 2: Mimochodem váš bratranec, Vladimír...

Teremin: Ano, co je s ním?

Amtorg 2: Všechno se vysvětlilo. Byl to omyl.

Teremin: To je dobře. Děkuju.

Amtorg 1: Ano. Moc vás pozdravuje.

Zatím: Hudební předěl.

Teremin. Lavinie. Později Lucie. Goldberg. Kateřina.

Teremin je rozespavý, poprvé v příběhu neupravený. Potácí se z ložnice. Lavinie uklízí v pokoji-laboratoři.

Lavinie: Všimla jsem si, že vám docházejí tři sta šedesát sedmičky. A cín vám také dochází.

Teremin: Lavinie, co bych si bez vás počal. Neměl jsem večera čas napsat seznam. Trochu jsme oslavovali.

Lavinie: Koncert byl překrásný.

Teremin: Děkuju.

Lavinie: Přeje si paní Rosenová snídani do postele?

Teremin: Vlastně nevím. Už jsem ji dlouho neviděl... Asi ne.

Lavinie: Nechám vám tedy tohle, pro případ, že by ji vyhládlo. (Z ložnice vyjde Lucie.)

Lucie: Dobré ráno. (Pauza.) Toho, co se stalo večera v noci – dnes v noci, to, co se dělo vlastně celou noc, toho nelituju.

Teremin: Jistě.

Lucie: Lituju toho, že se to nestalo dřív.

Teremin: Já taky. (Odejde Lavinie. Píská si Internacionálu.)

Lucie: Ale teď se všechno změnil. Najdu ti vyborného manažera. **Teremin:** Goldberg je dost dobrý.